

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Szymanowski (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Orechwa-Zawadzka

SA Dorota Elżbieta Zarzecka

Protokolant: Emilia Janucik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2016 r. w B.

sprawy z odwołania Organizacji Środowiskowej (...) Województwa (...) w B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o stwierdzenie nieważności prawomocnych decyzji

na skutek apelacji Organizacji Środowiskowej (...) Województwa (...) w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 września 2015 r. sygn. akt V U 797/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od Organizacji Środowiskowej (...) Województwa (...) w B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sygn. akt III AUa 1214/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 10 kwietnia 2015 r. na podstawie art. 61a § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 ze zm.) w związku z art. 83a ust. 2, art. 83b ust. 1, art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.) odmówił Organizacji Środowiskowej (...) Województwa (...) w B. wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności prawomocnych decyzji z 23 grudnia 2010 r. nr (...), z 23 grudnia 2010 r. nr (...), z 23 grudnia 2010 r. nr (...), z 23 grudnia 2010 r. nr (...), z 23 grudnia 2010 r. nr (...), z 27 grudnia 2010 r. nr (...), z 27 grudnia 2010 r. nr (...), z 27 grudnia 2010 r. nr (...), z 28 grudnia 2010 r. nr (...), z 31 grudnia 2010 r. nr (...), z 31 grudnia 2010 r. nr (...).

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie organ rentowy wskazał, że ustawodawca nie przewidział możliwości unieważnienia decyzji Zakładu na wniosek płatnika i z uwagi na to wszczęcie postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności w/w decyzji na wniosek Organizacji Środowiskowej (...) Województwa (...) w B. jest niedopuszczalne.

We wniesionym od tej decyzji odwołaniu Organizacja Środowiskowa (...) Województwa (...) w B. zarzuciła :

- 1) brak związku z wniesionym odwołaniem;
- 2) błędne zastosowanie art. 61 § 1 k.p.a. w związku z treścią art. 28 i następnych k.p.a. ;
- 3) bezprawność stwierdzenia, że prawo nie przewiduje orzeczenia nieważności decyzji, jeżeli skarżącym jest płatnik.

W konsekwencji powyższego wniosła o: 1) uchylenie zaskarżonej decyzji jako nieważnej (art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.); 2) orzeczenie, iż decyzje ZUS objęte sporem zostały skierowane do osoby niebędącej stroną w sprawie i są wobec tego decyzjami nieważnymi w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. .

Wyrokiem z dnia 15 września 2015 roku Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił odwołanie i zasądził od Organizacji Środowiskowej (...) Województwa (...) w B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, iż w dniu 31 grudnia 2008 r. pomiędzy Organizacją Środowiskową (...) Województwa (...) w B. a (...) Klubem (...) w B. została zawarta umowa przekazania drużyny piłki siatkowej kobiet (...) wraz z drużynami młodziczek, kadetek, junierek. Zgodnie z tą umową, do przekazania praw i obowiązków wynikających z umowy stosuje się odpowiednio przepisy art. 55¹ Kodeksu cywilnego. Przyjmujący oświadczył, że przystępuje do zobowiązań cywilnoprawnych Klubu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział B. dwunastoma decyzjami z 23, 27, 28, 31 grudnia 2010 r. stwierdził, że Katarina T., I. S., A. J., K. K., K. F., B. S., M. K., J. S., W. P., K. Ż., Lucie M., P. B. podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w określonych okresach od stycznia 2004 r. do września 2009 r. z tytułu wykonywania pracy na podstawie umów zlecenia zawartych z (...) w B. Organizacja (...).

Decyzje te nie były kwestionowane przez płatnika w związku z tym z upływem terminu do wniesienia odwołania stały się prawomocne i ostateczne.

W dniu 10 lutego 2015 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wpłynął wniosek Organizacji Środowiskowej (...) Województwa (...) w B. o uchylenie jako nieważnych powyższych decyzji. Wnioskodawca podniósł, że osoby wymienione w decyzjach, w dacie wydania decyzji nie były już pracownikami lub zleceniobiorcami Organizacji Środowiskowej (...) Województwa (...) w B..

Niniejsze postępowanie toczy się wskutek odwołania od decyzji z dnia 10 kwietnia 2015 r. o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji z 23, 27, 28, 31 grudnia 2010 r. stwierdzających podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

W rozpoznawanej sprawie zastosowanie ma przepis art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121 ze zm.). Stosownie do ust. 1 tego przepisu prawo lub zobowiązanie stwierdzone decyzją ostateczną Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie. Natomiast zgodnie z ust. 2 decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez Zakład uchylone, zmienione lub unieważnione na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego. Takimi decyzjami były decyzje z 23 grudnia 2010 r. nr (...), z 23 grudnia 2010 r. nr (...), z 23 grudnia 2010 r. nr (...), z 23 grudnia 2010 r. nr (...), z 27 grudnia 2010 r. nr (...), z 27 grudnia 2010 r. nr (...), z 27 grudnia 2010 r. nr (...), z 28 grudnia 2010 r. nr (...), z 31 grudnia 2010 r. nr (...), z 31 grudnia 2010 r. nr (...), z 31 grudnia 2010 r. nr (...).

Wynika stąd, że na podstawie art. 83a ust. 2 ustawy systemowej ewentualne uchylenie, zmiana lub stwierdzenie nieważności decyzji ostatecznej, od której nie wniesiono odwołania do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych następuje jedynie z urzędu. Jest to więc uregulowanie wyraźnie inne od treści art. 157 § 2 k.p.a., który stanowi, że postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2003 r. III KKO 18/02, OSNP 2004/5/91).

Uchylenie decyzji wydanych w grudniu 2010 r. wymagałoby stwierdzenia, że wystąpiły przesłanki o których mowa w art. 83a ust. 1 (przedłożenie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności istniejących w chwili wydania decyzji merytorycznej, które mają wpływ na oceniane nią uprawnienie) lub zastosowania przesłanek z art. 83a ustawy systemowej w związku z art. 154 § 1 k.p.a. (jeżeli za zmianą decyzji ostatecznej, na mocy której żadna strona nie nabyła prawa przemawia interes społeczny lub słuszny interes strony).

Natomiast ZUS mógłby, z zachowaniem warunków określonych w ustawie systemowej (art. 83a ust. 2), "unieważnić" własną decyzję z przyczyn, o których mowa w art. 156 § 1 k.p.a. .

W sprawie niniejszej przesłanki z art. 83a ust. 1 ustawy systemowej nie zostały spełnione. Nie zostały przedłożone nowe dowody i nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z grudnia 2010 r. Wszelkie okoliczności były znane organowi rentowemu przed wydaniem decyzji.

Zgodnie z art. 154 § 1 k.p.a. decyzja ostateczna, na mocy której żadna ze stron nie nabyła prawa, może być w każdym czasie uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony. W przypadkach określonych w § 1 właściwy organ wydaje decyzję w sprawie uchylenia lub zmiany dotychczasowej decyzji (§ 2).

Decyzje ostateczne to w rozumieniu 16 § 1 k.p.a. decyzje, od których nie służy odwołanie, a zatem te decyzje, które nie mogą być weryfikowane w administracyjnym toku instancji. Do decyzji ostatecznych należy zaliczyć decyzję organu pierwszej instancji, w stosunku do której upłynął termin złożenia odwołania i nie został przywrócony w przepisany trybie, decyzję wydaną przez organ odwoławczy (organ drugiej instancji) oraz decyzje ostateczne z mocy wyraźnego przepisu prawa materialnego.

Wzruszenie decyzji ostatecznej w trybie art. 154 k.p.a. jest możliwe w sprawach, w których przy wydawaniu decyzji organ administracji miał pewną swobodę decyzji (tzw. uznanie administracyjne), czyli zmienione mogą być decyzje uznaniowe, a nie tzw. decyzje związane, gdzie organ jest ściśle związany przepisami prawa, które jednoznacznie obligują go do takiego, a nie innego rozstrzygnięcia sprawy. Do takich spraw nie należą sprawy związane z wydaniem przez organ rentowy deklaratoryjnej decyzji stwierdzającej podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (por. wyrok NSA W-wa z 05.01.2010 r., LEX nr 597386; uzasadnienie wyroku SN z 16.10.2008 r. III UK 47/08 OSNP 2010/5-6/80).

Ponadto zmiana decyzji ostatecznej w trybie art. 154 § 1 k.p.a. nie może prowadzić do wydania decyzji sprzecznej z prawem. Słuszny interes strony w rozumieniu art. 154 § 1 k.p.a. musi być interesem znajdującym oparcie w obowiązujących przepisach prawa. Rozpatrując kwestię przesłanek z art. 154 k.p.a., należy przyjąć, że słuszny interes strony nie może być sprzeczny z jasno brzmiącym przepisem ustawy ani też go zastępować, bowiem zasada praworządności, wyrażona w art. 6 k.p.a., zobowiązuje organy administracji do działania na podstawie przepisów prawa" (por. wyrok NSA z dnia 18.10.2007 r., II OSK 1406/06, LEX nr 427601).

W ocenie Sądu decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 23, 27, 28, 31 grudnia 2010 r. na podstawie art. 83a ustawy systemowej w związku z art. 154 § 1 k.p.a. nie mogą być uchylone na wniosek strony. Ponadto są to decyzje deklaratoryjne a za ich uchyleniem nie przemawia słuszny interes strony.

W rozpatrywanej sprawie nie zachodzą również przesłanki stwierdzenia nieważności tych decyzji w oparciu o art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. . Zgodnie z tym przepisem organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie.

Z treści powyższych decyzji wynika, że Katarina T., I. S., A. J., K. K., K. F., B. S., M. K., J. S., W. P., K. Ż., L. M., P. B. w określonych okresach zawarli umowy cywilnoprawne z (...) w B. Organizacją (...). Skarżący nie kwestionował tej okoliczności.

Z treści art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że osoby wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu oraz rentowym od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy.

W decyzjach z 23, 27, 28, 31 grudnia 2010 r. Organizacja Środowiskowa (...) Województwa (...) w B. została prawidłowo wskazana jako strona umów cywilnoprawnych zawartych w okresie od stycznia 2004 r. do września 2009 r. a tym samym jako płatnik składek w rozumieniu art. 4 pkt 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Skutki zawarcia umowy przekazania z dnia 31 grudnia 2008 r. w zakresie ubezpieczeń społecznych powinny być ocenione z uwzględnieniem art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i wymienionymi w nim przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U z 2015 r. poz. 613). Przy tym należy wskazać, że ubezpieczonych wymienionych w decyzjach z grudnia 2010 r. nie łączyły ze skarżącym stosunki pracy, a tym samym nie zostali oni przejęci w trybie art. 23¹ k.p. przez (...) Klub (...) w B.. Według art. 107 § 1 Ordynacji w przypadkach i w zakresie przewidzianym w rozdziale 15 za zaległości podatkowe podatnika odpowiadają całym swoim majątkiem solidarnie z podatnikiem również osoby trzecie. W myśl art. 112 § 1 Ordynacji podatkowej nabywca przedsiębiorstwa lub zorganizowanej części przedsiębiorstwa odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie z podatnikiem za powstałe do dnia nabycia zaległości podatkowe związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, chyba że przy zachowaniu należytej staranności nie mógł wiedzieć o tych zaległościach. Sąd Okręgowy wskazał również, iż z mocy zatem powyższego odesłania do odpowiedzialności nabywcy przedsiębiorstwa za zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne stosuje się przepisy o odpowiedzialności osób trzecich za zobowiązania podatkowe. O odpowiedzialności tej organ rentowy orzeka w drodze decyzji (art. 108 § 1 Ordynacji).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił odwołanie na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i orzekł o kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 99 kpc w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

Odwołujący - Organizacja Środowiskowa (...) Województwa (...) w B. zaskarżyła przedmiotowy wyrok w całości zarzucając mu :

1. Całkowicie błędny wykładnie art. 55¹ i 55² k.c.
2. Błąd co do pomiotu kontrolowanego, albowiem w dniu prowadzenia kontroli przez ZUS wszyscy pracownicy objęci decyzjami objętymi sporem nie byli pracownikami skarżącego lecz pracownikami lub zleceniobiorcami (...) Klubu (...) w B., a zatem decyzje ZUS nie dotyczyły skarżącej. Okoliczność ta nie była znana skarżącej wcześniej, i na tę okoliczność apelacja zawiera wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka .

Apelacja wnosila o uchylenie zaskarżonego wyroku przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacja podlegała oddaleniu.

Jak wiadomo podstawę orzeczenia Sądu drugiej instancji stanowi materiał dowodowy zebrany w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji w postępowaniu apelacyjnym. W niniejszej sprawie materiał dowodowy nie został istotnie poszerzony przed sądem drugiej instancji, albowiem Sąd Apelacyjny dopuścił jedynie dowód z dokumenty prywatnego w postaci dołączonego do apelacji oświadczenia A. S. (1) zgłoszonej również jak świadek w apelacji (o czym niżej). Przedmiotowe oświadczenie dotyczy faktów w sprawie w istocie niespornych, a zatem nie wpływa na zmianę ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy. Tym samym podstawą faktyczną orzeczenia Sądu Apelacyjnego stanowi stan faktyczny ustalony przez Sąd Okręgowy, które zdaniem Sądu Apelacyjnego ustalony został w sposób prawidłowy w zgodzie przepisami prawa procesowego. Trzeba przy tym zauważyć, iż apelacja nie formułuje względem zaskarżonego wyroku sądu pierwszej zarzutów obrazy prawa procesowego, a jak wiadomo w orzecznictwie sądowym dominuje pogląd, iż sąd odwoławczy rozpoznający apelację związany jest zarzutami prawa procesowego, za wyjątkiem nieważności postępowania, którą w granicach zaskarżenia uwzględnić winien z urzędu. Niezależnie zatem od podniesionych w apelacji zarzutów sąd odwoławczy bierze w sprawie pod rozwagę z urzędu tylko naruszenie prawa materialnego oraz nieważność postępowania (por. w tym zakresie uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07 OSNC 2008/6/55, Prok.i Pr.-wkl. (...), Biul.SN 2008/1/13, Wspólnota (...)). 2 pierwsze zarzuty apelacyjne nie tyle dotyczą zaskarżonego wyroku oddalającego odwołanie od decyzji z dnia 10.04.2015r. odmawiającej wszczęcia postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności prawomocnych decyzji, co prawidłowości zastosowania przepisów prawa materialnego w decyzjach (...).r. , których dotyczył wniosek o uchylenie, co w zasadzie nie może być przesłanką do wzruszania tych decyzji, o czym jaszcz dalszej części uzasadnienia. Trzeci z postawionych w apelacji zarzutów jest w istocie wnioskiem o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka w postępowaniu apelacyjnym. Jak się zdaje autor apelacji nie do końca dokonuje dychotomicznego rozróżnienia między zarzutami apelacyjnymi a wnioskami dowodowymi. Dopuszczenie nowego dowodu w postępowaniu apelacyjnym jest możliwe ale podlega pewnym ograniczeniom, albowiem w świetle art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji uprawniony jest do pominięcia nowych dowodów jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, o ile potrzeba ich powoływania nie wyniknęła później. Istotą tego przepisu jest dyscyplinowanie stron procesowych, zobowiązując je do powoływania wszystkich znanych dowodów przed sądem pierwszej instancji pod rygorem możliwości ich pominięcia w instancji odwoławczej, co ma zapewnić realizację ważnych zasad procesowych tj. koncentracji dowodów i sprawności postępowania (por. np. uzasadnienie wyroku SN z dnia 7 listopada 1997 r. II CKN 446/97 OSNC 1998, z. 4, poz. 67; postanowienie SN z dnia 19 lutego 2002 r. IV CK 3/02 LEX nr 5648190). Zgłaszając zatem wniosek dowodowy sądowi drugiej instancji należy istotnie uprawdopodobnić przyczyny zgłoszenia go dopiero w postępowaniu apelacyjnym. Wniosek strony skarżącej zawarty w apelacji o przesłuchanie świadka nie pokonał progu uprawdopodobnienia powstanie potrzeby dopiero po wydaniu wyroku sądu pierwszej instancji. Już choćby z lakonicznej treści tego wniosku wynika, iż istniała możliwość zgłoszenia tego dowodu w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, skoro skarżący podnosi, iż zgłoszenie świadka związane jest z tym, co skarżący dowiedział się na rozprawie sądowej w Sądzie Okręgowym. Tak sformułowany wniosek w zestawieniu z niewątpliwą możliwością zgłoszenia go wcześniej w ocenie Sądu Apelacyjnego uzasadniał jego pominięcie na zasadzie art.381 k.p.c. i 217 §3 k.p.c., zwłaszcza, że jednocześnie Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z oświadczenia pisemnego tego świadka (k.53v) .

Jak wiadomo zgodnie z art. 83a ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych prawo lub zobowiązanie stwierdzone decyzją ostateczną Zakładu ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie. Ponieważ ustawa systemowa nie zawiera odrębnej definicji decyzji ostatecznej przyjąć trzeba, iż pod pojęciem tym kryje się definicja z art. 16 §1 k.p.a., gdzie za decyzje ostateczne uważa się decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wzruszenie decyzji trybie art. 83a ust.1 ustawy możliwe jest zarówno w sytuacji, gdy postępowanie zostało zakończone decyzją Zakładu, jak i orzeczeniem sądu. Konieczną jednak

przesłanką takiego wzruszenia jest przedłożone nowych dowodów lub ujawnienie nowych okoliczności istniejących przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie. Tak sytuacja w sprawie nie miała miejsca, bowiem skarżący nie przedstawił żadnych dowodów czy okoliczności, którym przypisać można by cechę nowości w rozumieniu art. 83a ust. 1 ustawy. Wszystkie bowiem okoliczności wzięte pod uwagę przy wydaniu przedmiotowych decyzji, w szczególności związane z przekazaniem drużyn na mocy umowy z dnia 31.12.2008r. były znane skarżącemu w takim samym stopniu wówczas co i teraz. Dość powiedzieć, iż w czasie kontroli ZUS poprzedzających wydanie kwestionowanych obecnie decyzji u obu podmiotów świadczyła pracę w oparciu u umowy zlecenie ta sama osoba, pominięty świadek A. S. (2) – dysponując dokumentacją obu stron umowy przekazania klubów. Motywem złożenia wniosku o stwierdzenie nieważności jest zatem nie tyle wystąpienie przesłanek wznowienia w trybie art. 83a ust.1 co egzekucja składkę przez organ rentowy (por. wniosek o uchylenie decyzji z dnia 10.02.2015r.). Trzeba jednak wyraźnie wskazać, iż w trybie art. 83a ust.1 ustawy nawet gdyby w istocie zapadłe decyzję były wadliwie to nie byłaby to podstawa uzasadniająca ich uchylenie. Tryb ten nie służy bowiem weryfikowaniu wadliwości w zakresie uprzedniej oceny dowodów czy zastosowaniu przepisów prawa materialnego.

Trzeba zgodzić się z Sądem Okręgowym, iż nie zachodzą przesłanki do stwierdzenia nieważności również w oparciu o inną podstawę prawną szczególności w oparciu o art. 83 ust.2 ustawy. Sąd Okręgowy podobnie jak rentowy nadmiernie eksponuje okoliczność, iż świetle art. 83a ust. 2 ustawy decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być tylko **z urzędu** uchylone, zmienione lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego. W istocie zdaje się to wynikać, z brzmienia art. 83 ust. 2 ustawy systemowej, jednakże trzeba generalnie przyjąć, iż w sytuacji, gdyby istniały podstawy do uchylenia (stwierdzenia nieważności) decyzji organ nie może pozostać bezczynny w sytuacji, gdy wpłynąłby wniosek strony uzasadniający uchylenie decyzji. Trzeba by wówczas przyjąć, iż wniosek strony, który nie jest przewidziany w art. 83a ust.2 ustawy systemowej powinien stanowić dla organu informację, wymagającą analizy potrzeby wszczęcia postępowania z urzędu .

W świetle odwołania skarżący podstawy wznowienie upatrywał w treści art. 156§1 pkt 4 k.p.a. sugerując, iż decyzje zostały wydane w stosunku do niego, mimo że nie był stroną w sprawie. Brak jest podstaw do takiego twierdzenia , poza sporem jest bowiem , iż organ dokonywał kontroli między innymi umowy przekazania drużyn piłki siatkowej z dnia 31.12.2008r. i skutków tej umowy w sferze prawa ubezpieczeń społecznych. Jak wcześniej wspomniano organowi udostępniono dokumenty obu stron umowy przekazania, we wszystkich podważanych decyzjach skarżącego ujęto jako płatnika składek. Nie ulega zatem wątpliwości, iż Organizacja (...) była stroną postępowania i posiadała wszelkie uprawnienia strony, w tym możliwości zaskarżenia przedmiotowych decyzji. Podstawa zatem stwierdzenia nieważności na podstawie art. 156 §1 pkt 4 k.p.a. nie jest realna. W tym kontekście – czyli braku proceduralny podstaw do wzruszenia ostatecznych decyzji nie mają istotnego znaczenia podnoszone zarzuty sugerujące wadliwie zastosowanie w tych decyzja prawa materialnego tj. art. 23¹ k.p. oraz 55¹ i 55² k.c. w zakresie przypisania skarżącemu odpowiedzialności za składki na ubezpieczanie społeczne z okresu sprzed przekazania drużyn. Tym niemniej trzeba zauważyć, że bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa tj. art. 23¹ §2 k.p. i 55⁴ k.c. przewidują solidarną odpowiedzialność (odpowiednio nowego pracodawcy , nabywcę przedsiębiorstwa ze zbywcą) za zobowiązania wynikające ze przejętych stosunków pracy (związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa) przedsiębiorstwa. Solidarną odpowiedzialność - za powstałe do dnia nabycia zaległości podatkowe - podatnika z nabywcą przedsiębiorstwa lub zorganizowanej części przedsiębiorstwa przewiduje też art. 112 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa (Dz. U. t.j. 2015 r., poz. 613 ze zm.). Do przepisu tego w zakresie odpowiedzialności za składki na ubezpieczanie społeczne odsyła art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2015.121 j.t.) .

Reasumując - sformułowane w apelacji zarzuty nie mogły doprowadzić do podważenia zaskarżonego wyroku, w związku z czym Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) – pkt II sentencji wyroku. Wyżej wymienione rozporządzenie znajduje w tej sprawie zastosowanie na mocy § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2014 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804).